

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ.

ΓΡΑΦΕΙ

Ο ΚΩΣΤΑΣ Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Όλοι έχουν τις καλές ή κακές αναμνήσεις τους από τη σχολική ζωή τους. Η δική μας η γενιά η μεγαλωμένη με χίλιες-δυο στερήσεις στην πολυτάραχη δεκαετία του '40, θα μπορούσε να καταλάβει τα πρωτεία και τα πρεσβεία της ανέχειας.

Μολαταύτα δε χάσαμε ποτέ την αισιοδοξία μας παρά τα μεγάλα εμπόδια που ορθώνονταν σε κάθε βήμα μας. Το πρώτο και δυσκολότερο ήταν το πήγαινε-έλα (ευτυχώς όχι σε συχνή βάση) από το χωριό μου, την Αυλώνα Τριφυλίας στην Κυπαρισσία και αντίστροφα.

Η απόσταση ήταν μεγάλη —22 ολόκληρα χιλιόμετρα. Για να πάει ένας Αυλωνίτης στην Τριφυλιακή πρωτεύουσα υπήρχαν τρεις τρόποι. Με τα πόδια ή με ζώο, με τον ίδιο τρόπο μέχρι τους σιδηροδρομικούς σταθμούς Κοπανακίου, Σιδηροκάστρου και Καλού Νερού και από εκεί με τρένο στον τελικό προορισμό του και τέλος με ένα αυτοκίνητο που εκτελούσε το δρομολόγιο Σιδηρόκαστρο - Κυπαρισσία και αντίστροφα.

Λογικά η κίνηση με το αυτοκίνητο ήταν η προτιμητέα λύση. Μόνο που το συγκεκριμένο δρομολόγιο ήταν πολλές φορές περιπετειώδες και κατά φυσική συνέπεια κινδυνώδες. Αιτία: η ακαταλληλότητα του αυτοκινήτου και η αθλιότητα του οδοστρώματος που σε περίπτωση κακοκαιρίας μπορούσαν να προκαλέσουν σοβαρό ατύχημα τύπου «εκτροπής εκ της οδού μετά κατακρημνίσεως», σύμφωνα με την παλιά τροχονομική διάλεκτο.

Το αυτοκίνητο ήταν ένα «Ντόιτς» που είχε αποσυρθεί από το στρατό και «φορτωθεί» σ' ένα ανασφαλές πλέον επιβατικό κοινό. Το είχε κάποιος Τσώνης που το οδηγούσε πάντα απαθής, αντιμετωπίζοντας με στωικότητα τις βλάβες του και τα αγκομαχητά του σε κακοτράχαλους και ανηφορικούς δρόμους.

Εμείς οι μαθητές μέναμε στην Κυπαρισσία σε νοικιασμένα δωμάτια. Στο χωριό πηγαίναμε Χριστούγεννα, Απόκριες και Πάσχα και σπάνια ενδιάμεσα όταν υπήρχε τριήμερο αργίας ή συνέτρεχε κάποιος σοβαρός λόγος. Δεν χρησιμοποιούσαμε λοιπόν συχνά τη «σακαράκα» του Τσώνη. Οι εμπειρίες μας όμως ήταν πολλές και χαρακτηριστικές. Ας δώσω όμως μια συνοπτική περιγραφή ενός συνηθισμένου ταξιδιού με το επίμαχο αυτοκίνητο που ήταν «λεωφορείο ο πόθος» αλλά και ο φόβος και ο τρόμος των επιβατών όταν το «έπιαναν τα δικά του».

Μ' ένα λόγο για να ταξιδέψεις συμπιεσμένος «σαρδεληδόν» με το αυτοκίνητο του Τσώνη έπρεπε πρώτα να ...προσευχηθείς και ύστερα να συνειδητοποιήσεις ότι η κίνηση του σ' ένα ελικοειδή και στενό χωματόδρομο δεν ήταν ένα απλό πράγμα αλλά μια ολόκληρη επιχείρηση. Πολλές φορές δεν έπαιρνε μπροστά. Σ' αυτή την

περίπτωση γινόταν χρήση της μανιβέλας και αν απέβαινε αναποτελεσματική, επιστρατευόταν η μυϊκή μας δύναμη. Κατεβαίναμε όλοι μας, σπρώχναμε και όταν ακούγαμε το μουγκρητό της μηχανής ξεσπούσαμε σε ουρανομήκεις ιαχές. Κάποιος που είχε φλέβα ποιητική, σκάρωσε το ακόλουθο δίστιχο κατά παράφραση του γνωστού κατοχικού ρεμπέτικου άσματος:

**Θα σαλτάρω, θα σαλτάρω
για να σπρώξω τη «μαρμάρω...»**

Τα πράγματα γίνονταν πολύ δύσκολα το χειμώνα όταν το αυτοκίνητο έπρεπε να περάσει το ποτάμι της Κυπαρισσίας. Η γέφυρα ήταν κατεστραμμένη και όσες πολλές φορές την έφτιαναν, άλλες τόσες χάλαινε. Όταν το ποτάμι είχε πολύ νερό, ο Τσώνης κατέβαινε και με ύφος ειδικού εμπειρογνώμονα έκανε εκτίμηση αν περνούσε ή όχι. Εάν συνέτρεχε η δεύτερη περίπτωση μας άφηνε στο Σιδηροδρομικό Σταθμό Σιδηροκάστρου. Εκεί περιμέναμε κάποιο τραίνο που θα περνούσε αργά ή γρήγορα.

Άλλες φορές που ο μακάριος εκείνος άνθρωπος εκτιμούσε ότι περνάει, προχωρούσε σιγά-σιγά και έφτανε στην αντίπερα όχθη προς μεγάλη ανακούφιση όλων μας. Κάποιες όμως φορές ενώ πήγαινε να περάσει το ποτάμι έσβηνε η μηχανή και το αυτοκίνητο έμενε «κολλημένο» μέσα στην κοίτη του. Επιστρατευόταν τότε η συλλογική προσπάθεια. Κατεβαίναμε όλοι κάτω, αφού πρώτα βγάzaμε τα παπούτσια μας, ενώ κάποιοι ανασήκωναν τα παντελόνια τους. Αυτοί ήταν οι λιγότεροι. Οι περισσότεροι φορούσαν κοντά παντελόνια λόγω μικρής ηλικίας αλλά και οικονομίας.

Σε περίπτωση που το ομαδικό σπρώξιμο είχε ανεπιτυχές αποτέλεσμα, η περιπέτεια μας έπαιρνε νέα μορφή. Φορτωνόμαστε τα σακούλια μας, περνάγαμε το ποτάμι με προσεκτικά βήματα, βγαίναμε στη «στέγνα» φοράγαμε τα παπούτσια μας και ξεκινούσαμε ποδαράτα για την Κυπαρισσία, γυρίζαμε στο σιδηροδρομικό σταθμό Σιδηροκάστρου ή πηγαίναμε σ' εκείνον του Καλού Νερού από όπου παίρναμε το τραίνο, κι ας έβρεχε, κι ας είχε λάσπες. Ομπρέλες δεν είχαμε, με αποτέλεσμα να φτάνουμε στην Κυπαρισσία μούσκεμα.

Εκείνο που έχει μείνει ανεξίτηλα χαραγμένο στη μνήμη μου είναι η μεταξύ μας αγάπη και αλληλοβοήθεια. Μ' ένα λόγο ζούσαμε το μεγαλείο της συντροφικότητας στην τέλεια μορφή της. Όλα αυτά τα σπουδαία και αλησμόνητα τα ζήσαμε κατά το διάστημα 1948-1954. Όταν ανοιγόκλεισαν δύο δεκαετίες κατάφορτες από τα γνωστά δραματικά για τη χώρα μας γεγονότα.

Δημοσιεύτηκε στο τεύχος 24, Ιούνιος 2011 του περιοδικού ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ.

Έκδοση του Συλλόγου Αποφοίτων Λυκείου Κυπαρισσίας.